

saa mange andre, at vi skulle befæste København, fordi den kunne vi holde nogle Dage. Jeg ved ikke, om de saakaldte sagkyndige ville holde den mere end 14 Dage, men det er da ogsaa det længste, saa skal den anden Magt komme og hjælpe os. Men det strider jo mod al Erfaring. Den anden Magt kommer aldrig. Vi have netop altid ventet paa den anden Magt, og Danmark er derved blevet reduceret fra at være Stormagt til at være den mindste Magt i Europa. Vi have forleden hørt, hvorledes det gik til i 1659, da Frederik den Tredie vilde dø i sin Rede. Det var jo meget smukt af ham, men han var jo pisket til det. Jeg gad vide, hvor han vilde være gaaet hen, hvis han var bleven jaget væk fra Tronen. Det vilde jo ikke have været tiltalende for ham, tror jeg, at skulle vandre Europa rundt som landflygtig Konge. Den Gang var der ikke saa store Familiebesiddelser til Raadighed som nu.

Saa var man forleden Dag begejstret over, at Hollænderne kom. Det viste, sagde man, at naar blot vi kunde holde Fæstningen, til Hjælpen kom, var alting godt. Ja, Hollænderne kom ganske vist. Men det var ikke for vore smukke Øjnes Skyld. Nej, de havde hele Handelen paa Østersøen eller dog store Dele af den, og de vilde meget nødig se, at begge Sider af den eneste Vej til Østersøen, som Øresund den Gang var — paa de Tider troede man ikke, at Store Bælt kunde befares —, var i Hænderne paa den samme Magt. Det havde pint dem i lange Tider. De havde tidligere ikke været saa intime Venner af os, men den Gang, Slaget skulde staa om, hvorvidt Svenskerne skulde have begge Sider af Øresund, efter at de var blevne delte mellem to Magter, kom de os saa hurtigt som muligt til Hjælp.

I 1864 kæmpede vi, som det allerede blev nævnt af det ærede Medlem fra Hjørring (Jungersen), i Tillid til Vennerne, først og fremmest til „Ham selv og de 22,000“, som blev borte, da det gjaldt, da vi havde rodet os ind i Krigen, og dernæst til Frankrig og England. Ja, vi havde nogen Grund til at tro paa England, og England har siden fortrudt, at det ikke stod os bi den Gang, thi hvis det havde gjort det, vilde Østersøkanalen, som nu tillader den tyske Flaade at operere saavel i Nordsøen som i Østersøen, ikke være bleven bygget. Men en af Grundene til, at England vanskeligt kunde komme os til Hjælp, laa atter hos os selv. Det var hele det Rumleri fra det nationalliberale Partis

Side, som førte os til Dannevirke og til Tabet af Slesvig. Havde de gamle erfarne, de konservative Mænd faaet Lov til at beholde Regeringen, havde vi ikke mistet Slesvig, saa havde vi ikke faaet Krig, vi kunde i hvert Fald være blevne af med Holsten og Sydslesvig uden Tab af Menneskeliv, det kunde være opnaaet ad Forhandlingens Vej. Tyskland vilde have det Stykke Land, og England havde den største Interesse i at modsætte sig det. Men England hjalp os ikke, uagtet det havde garanteret os det. Og Grunden var den, at vi selv havde kastet los fra alle Traktater og brudt vort Ord. Derfor havde Tyskland efter sin Mening Ret til at bryde ind over os. Det var de nationalliberale Rumlerier, der førte til den Militærordning, der lagde hele Vægten paa Thyras Vold, paa Dannevirke. Havde man ladet den ligge og være, hvad den var, og indskrænket sig til at befæste Dybbølstillingen tilstrækkeligt, og havde man ikke brudt de eksisterende Traktater, havde vi i Øjeblikket besiddet Slesvig, i alt Fald saa langt ned som til der, hvor det tyske Sprog begynder.

Hvad er det nu, der sker i disse Dage? Ere de Folk, der kæmpe for Københavns Befæstning, ikke netop Efterkommere af det nationalliberale Parti, som førte os til Død og Ødelæggelse, og agte de ikke at føre os ind paa Veje, ad hvilke vi ere sikre paa, hvis Handlingen kommer, at miste vor Selvstændighed? Vi ville forsvare vor Neutralitet. Hvad vil det sig? Have vi andet at gøre end at holde os neutrale? Og hvilken Stridsmagt skulle vi have for at være neutrale? Jeg antager, at den højtærede Minister vil have Styrke nok til, hvis der udbræder en Krig mellem England og Tyskland, ikke at gentage saadanne Farcer som den, der blev opført under den japansk-russiske Krig, da vi sendte Skibe ud for at følge den russiske Flaade gennem vore Farvande og satte Kanoner ud paa Saltholm. Tyskerne og Englænderne ville neppe synes godt om, at vi blande os i den Slags Ting. Efter Øresundstraktaten ere vore Farvande offentlige, det er der ikke Tvivl om, vi skulle belyse dem og have Lodser til Stede, og det enten de andre Magter føre Krig eller ikke. Vi skulle ikke blande os deri. Vi have ikke noget at gøre med at sende Fartøjer ud og ledsage de fremmede Flaader, som fare i internationale Farvande mellem vore Øer. Det er offentlige Farvande, de skulle være belyste, og der skal være Lodser til Raadighed. Jeg tror nok, at England vil bede sig fritaget for, at vi sende